

Sygn. akt V Gz 93/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Zofia Wolna

Sędziowie : SSO Andrzej Znak, SSR del. Paweł Ptak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2018 roku w Częstochowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika (...) R. i J. P., (...) Spółki jawnej w (...) w C.

o ogłoszenie upadłości

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 18 kwietnia 2018 r.

sygn. akt VIII GU 44/18

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2018r. Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział VIII Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VIII GU 44/18 oddalił wniosek dłużnika (...) R. i J. P., (...) Spółki jawnej w (...) w C. o ogłoszenie upadłości.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że dłużnik jest przedsiębiorcą i jest niewypłacalny. Ogłoszenie upadłości wobec niego nie jest jednak możliwym z uwagi na to, że posiada on tylko jednego wierzyciela a z treści przepisu art. 1 ust 1 prawa upadłościowego wynika, że ustawa reguluje zasady wspólnego dochodzenia roszczeń wierzycieli od niewypłacalnych dłużników będących przedsiębiorcami. Wobec czego wniosek dłużnika podlegał oddaleniu.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył dłużnik zarzucając naruszenie art. 1 ust 1 prawo upadłościowe poprzez błędne ustalania Sądu I instancji polegające na ustaleniu, że nie została spełniona przesłanka pozytywna ogłoszenia upadłości w postaci wielości wierzycieli.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że z przepisów prawa upadłościowego nie wynika aby obligatoryjną przesłanką ogłoszenia upadłości było istnienie co najmniej dwóch wierzycieli upadłego podmiotu, a orzeczenie Sądu Najwyższego w tym zakresie powoływane przez Sąd Rejonowy pozostaje pod rządami prawa upadłościowego i naprawczego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika nie jest zasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela bowiem pogląd, że brzmienie art. 1 ust. 1 pr. up. przemawia za tym, by uznać, że ogłoszenie upadłości przedsiębiorcy może nastąpić jedynie w przypadku istnienia co najmniej kilku wierzycieli. W konsekwencji, w razie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości podmiotu, który jest dłużnikiem tylko jednego wierzyciela, powinien on zostać oddalony (F. Zedler [w:] A. Jakubecki, F. Zedler, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, Warszawa 2010, s. 23; P. Zimmerman, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, Warszawa 2015, s. 4). W takiej sytuacji nie występuje przesłanka materialna niezbędna do ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy, określona art. 1 ust. 1 pr. up.

Oczywiście z praktycznego punktu widzenia dla wierzyciela może nie być obojętne, czy jego wierzytelność będzie realizowana w trybie egzekucji, czy postępowania upadłościowego, co wywoływało pewne spory w doktrynie i orzecznictwie. Powyższe zagadnienie zostało rozstrzygnięte w wyroku Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2010 r. (IV CNP 95/2009, LexisNexis nr 3034465, Lexis.pl nr 3034465), w którym podniesiono, co następuje: „ kwestia (...) dopuszczalności ogłoszenia upadłości przy jednym wierzycielu była przedmiotem rozważań w orzecznictwie Sądu Najwyższego jeszcze w okresie obowiązywania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (...). W uchwale z dnia 27 maja 1993 r., III CZP 61/93, LexisNexis nr 300602 (OSNC 1994, nr 1, poz. 7) Sąd Najwyższy stwierdził, że ogłoszenie upadłości może nastąpić tylko wówczas, gdy istnieje co najmniej dwóch wierzycieli podmiotu gospodarczego, którego dotyczy wniosek. Rozwiązanie zgodne z przytoczoną uchwałą - co podkreśla się w piśmiennictwie - przyjęło Prawo upadłościowe i naprawcze. Z art. 1 pr.up.n. wynika jednoznacznie zasada, że postępowanie upadłościowe musi być wspólnym postępowaniem wierzycieli, podjętym w celu dochodzenia roszczeń od niewypłacalnego przedsiębiorcy lub innego podmiotu, do którego stosuje się Prawo upadłościowe i naprawcze. Przyjęcie tej zasady oznacza, że wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika, który ma tylko jednego wierzyciela, podlega oddaleniu. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pr.up.n. nie ma bowiem wówczas podstaw do prowadzenia postępowania upadłościowego”.

Zatem stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1993 r., III CZP 61/93, LexisNexis nr 300602 jest aktualne w świetle obecnie obowiązujących przepisów prawa upadłościowego. Na marginesie należało wskazać, że treść przepisu art.1 ust 1 nie uległa zmianie od czasu jego wprowadzenia w 2003r. Natomiast w związku z wprowadzeniem ustawy z dnia z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne uległa jedynie zmianie nazwy ustawy - prawo upadłościowe i naprawczego na prawo upadłościowe.

Z niekwestionowanych w sprawie ustaleń wynikało, że w chwili zgłoszenia przez dłużnika wniosku o ogłoszenie upadłości posiadał on jednego wierzyciela – Narodowy Fundusz Zdrowia. Ta okoliczność stanowiła więc - niezależnie od innych wskazanych przez Sąd Rejonowy dotyczących statusu dłużnika i jego niewypłacalności - wystarczającą podstawę do wydania postanowienia oddalającego wniosek.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia z mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.